

Но все пакъ... Да; а булче му се падна
На честь, не булче — злато. Позлати
То Бойковата къща и зарадва
Старешко сърце майчино. И често
«Сполай ти, Боже» шъпнесе си тя,
Като я гледа спретна и засмяна
Изъ къщи да реди — «сполай, че менъ
И чедото ми съ тая честь дари!»

Но въ радостъта ѝ бе едно горчило
Това че все намръщенъ ходи Бойко
И някакъ си като замаянъ; речъ
Съвсемъ на рядко изъ уста изустя;
Понякога не вижда, не дочува
И бозна де по цели дни изъ къщи
Се дява. Майци на сърце това
Зле падаше, но лесно се придумва
За чедо майка тѣй сама самичка —
Нали ~~своя~~ време всичко се оправя!

Надъ къщи зло се виеше, а зла
Не чу се дума. Тѣй се мина зима,
Запролети се, лято прелетя —
Ей дойде есень. Още гроздоберъ,
И работата полска се привърша;
Започнаха за зимнина да готвятъ
Отъ ъвреме къщовници стѣпани.

Такъвъ къщовникъ беше Ненко Бѣта,
Мъжътъ на Неда, Бойковъ едновръстникъ.
И привечеръ, завръщайки се пътомъ
Отъ работа, при Бойка той завърна:
«Чуй, дома чакатъ съдове; мини
Когато сгода тия дни ти падне.»
Зашеметиха тия прости думи
Сърце и паметъ Бойку, както есень
Зашеметява вихъръ сухъ листецъ,
На вейката си още все крепенъ.